

Τὸ ἀρχ. ἀμάρτ. ἀναμασῶ, τοῦ ὁποίου τὸ μέσ. ἀναμασῶμαι παρ' Ἀριστοφ. Τὸ ἀνεμασειῶ, ὅπερ καὶ παρὰ Σομ., ἔχει τὸ εἰ ἐκ τοῦ μέσ. ἀναμασειέμαι. Παρὰ Γερμ. τύπ. ἀναμασειῶ.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. μασῶ ἐκ νέου τὴν τροφήν, μηρυκάζω, ἐπὶ ζώων κοιν.: Σὺν ἀνεμασειοῦν τὰ ζευτὰ ξεκουρίζονται Κάρπ. Ἡ κατοίκα ἀναμασειέται Ζάκ. || Φρ. μεταφ. Ἀναμασῶ τὰ λόγια του (ἐπὶ τοῦ ἀτέχνως καὶ δυσκόλως ἐξευρίσκοντος καὶ ἐπαναλαμβάνοντος δικαιολογίαν τινά). Ὅλο τὰ ἴδια ἀναμασῶ (ἐπὶ τοῦ ἀηδῶς περιττολογοῦντος) κοιν. Συνών. ἀναλυγγώνω 2, ἀναμασσουλίζω, ἀναχαράζω, ξαναμασῶ, χαράζω. 2) Μασῶ καλῶς Λεξ. Δημητρ.: Ὅταν ἀναμασῶς τὸ κοῦας, δὲν εἶναι βαρυστόμαχο.

*ἀναματερί τό, ναματερί Καπ. (Φερτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναματερό.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται ὁ εἰς τὴν θεῖαν κοινωνίαν χρησιμοποιοῦμενος οἶνος. Συνών. ἀναματερό, ἀναματήρι.

ἀναματερό τό, ναματερόν Κῶς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ναματερό Ἡπ. Θήρ. Κύθηρ. κ. ἀ. ἀναματερό σύνηθ. ἀναματιρό βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ερό.

*Ἀναματερί, ὁ ἰδ.: Βάζω ἀνάμα ἔς τ' ἀναματερό σύνηθ.

ἀναματήρι τό, ναματήρι ἄγν. τόπ. ἀναματήρι Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ. ἀναματέρι Πελοπν. (Λακων.) ἀναματήρ Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-τήρι ἀντὶ ἀναματιτήρι.

1) Δοχεῖον τοῦ ἀνάματος ἐνθ' ἀν. Συνών. *ἀναματερί, ἀναματερό. 2) Πληθ., τὰ εἰς τὴν τέλεσιν τῆς λειτουργίας χρήσιμα ἀντικείμενα, ὡς οἶνος, ἄρτος, ἴδιωρ, λιβανωτὸς κττ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

ἀναματιάζω Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ματιάζω.

Νεύω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν: Ἦθελε καὶ νὰ πῇ καὶ τὸν ἀναμάτισε νὰ μὴν τὸ πῇ.

ἀναματσώνω Δ.Κρήτ. ἀνεματσώνω Α.Κρήτ. Μέσ. ἀναματσώνουμαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. *ματσώνω.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀπειλῶ τινὰ ὑψώνων ἀπειλητικῶς κατ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα ἢ ράβδον καὶ γενικῶς ἀπειλῶ Κρήτ.: Μὴ μ' ἀναματσώνης, γιατί θὰ σὲ κοπανίσω. Τίνος ἀνεματσώνεις; θαρεῖς πῶς σὲ φοβοῦμαι; Ἀνεματσώνει νὰ τὸνε χτυπήσῃ. Τὸ σκυλλάκι ἀνεματσώνει (γρυλίζει δεικνύον τοὺς ὀδόντας). || Ἄσμ.

Ἡ ζουρίδα τοῦ γρυλλώνει κί ἄρκαλος ἀνεματσώνει (ζουρίδα = εἶδος ἰκτίδος, ἄρκαλος = τρώχος). 2) Κτυπῶ Κρήτ.: Ὡστό νὰ τ' ἀνεματσώσω τρύπωξε. Συνών. δέρονω, χτυπῶ.

Β) Μέσ. ἀμτβ. 1) Λαμβάνω στάσιν ἀπειλητικὴν ἢ ἀμυντικὴν κατὰ τινος Πελοπν. (Μάν.): Κοίτα τὸν κοῦρο πῶς ἀναματσώνεται! Ἦρθε νὰ μὲ βαρέσῃ, ἀναματσώθηκα κ' ἐγὼ μ' ἓνα κοδομάτσουκο. 2) Προσποιοῦμαι τὸν γενναῖον, κομπάζω Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *ἀνακαμπαρδώνω, ἀνακοκορεύομαι, ἀνακοκορώνομαι, ἀντρεῖ-εύομαι (ἰδ. ἀντρεῖεύω), κοκορεύομαι, συνών. φρ. κάνω τὸν παλλήκαρᾶ.

ἀναμέλα ἢ, Εὐβ. (Κάρυστ. Κονίστρ. Στρόπον.) Κέρκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λάστ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀρτοτ. Καλοσκοπ.) κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. ἀνιμέλα Σάμ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ μεταξοσκώληξ ὅταν μεταμορφώνεται εἰς ψυχὴν Εὐβ. (Κάρυστ. Στρόπον.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λάστ.) Σάμ.: Ἀμα δὲν τὰ θυμίσ' τὰ κονκούλλια τρυπᾶν κί βγαίν'νι ἀναμέλις Στρόπον. Δὲν κάθεται ἥσυχος, κάνει σὰν ἀναμέλα Ἀνδρίτσ. || Φρ. Ἀναμέλες ἔχει (ἐπὶ ζωηροῦ καὶ ἀνησυχου παιδίου) Λάστ. Μαρή ἀναμέλα! (πρὸς κόρην ἰσχνὴν) Στρόπον. 2) Σκώληξ τις γεννώμενος ἐντὸς τῶν ὠτων ἢ τῶν κεράτων ζώων τινῶν Στερελλ. (Καλοσκοπ.) — Λεξ. Αἰν. 3) Ὁ λαβυρίνθος τοῦ ὠτός καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἀκουστικά ὄργανα (διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἐλικοειδοῦς σχήματος τοῦ λαβυρίνθου πρὸς τὴν τοῦ σκώληκος) Στερελλ. (Ἀρτοτ.): Φρ. Μ' πῆρις τ' ἀναμέλις ἀπ' τ' ἀφτιά μ'! (μὲ ξεκούφανες μὲ τοῖς φωνές σου.) Μὴ βάρισις ἔς τ'ν ἀναμέλα! (συνών. τῇ προηγούμενῃ).

ἀναμελιάζω Λεξ. Αἰν. ἀναμιλιάζον Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμέλα.

1) Μεταμορφώνομαι εἰς ψυχὴν, ἐπὶ τοῦ μεταξοσκώληκος Λεξ. Αἰν. 2) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ρίγους, τρέμω (ἐκ μεταφ. τῆς ψυχῆς, ἢ ὁποῖα τὸ πρῶτον ἐξερχομένη ἐκ τοῦ βομβυκίου τρέμει) Εὐβ. (Στρόπον.): Θὰ κορῶν' αὐτὸ τοῦ πιδὶ, κοίτα πῶς ἀναμέλαισι!

ἀνάμενμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνάμεσμαν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναμένω.

Τὸ νὰ περιμένῃ κανεῖς, ἀναμονὴ ἐνθ' ἀν.: Μὲ τ' ἀνάμενμαν δουλεία κί γίνεται Χαλδ. Συνών. ἀναμέσιμον.

ἀναμένω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνεμένω Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κλουτσινοχ. Λακων. Λάστ. Μάν.) κ. ἀ. ἀνημένω Κρήτ. Κύθηρ. Μύκ. κ. ἀ. ἀνιμένου Λυκ. (Μάκρ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἀ. ἑνεμένω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἑνημένοι Σίφν. ἀλαμένω Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. ἀλημένω Ἀμοργ. Ἡράκλ. Θράκ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. (Γαῦδ. Σφακ.) Κῶς Λέρ. Νίσυρ. Πάτμ. Σίφν. Σύμ. Τήλ. ἀλιμένου Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. ἑλαμένω Ρόδ. ἑλημένω Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Σύμ. Τήλ. Χάлк.

Τὸ ἀρχ. ἀναμένω. Τὸ ἀνημένω ἔχει τὸ ἡ ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς χρονικῆς αὐξήσεως, ὡς καὶ ἀναβαπτίζω - ἀνηβαζ-ζάω, ἀναβαστῶ - ἀνηαστῶ, ἀναβρύω - ἀνηβρύω, ἀναγορεύω - ἀνηγορεύω κττ. Ὁ τύπ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 2596 (ἐκδ. SLambros σ. 217) ἔς τὸ Διγεν' ἀπανώ τρεξεν, ποσῶς δὲν ἀνημένει. Τὸ ἀνιμένον τῶν βορ. ιδιωμ. ἐκ τοῦ ἀνεμένω. Τὸ ἀλαμένω κατ' ἀνομ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,328 καὶ 2,436.

1) Προσμένω, περιμένω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀναμένω ἀπάντησι (φρ. εὐχρηστος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς) κοιν. Τὸν ἀναμένω τόση ὥρα, μὰ δὲ φαίνεται Λακων. Μ' ἀνημένει ὁ φίλος μου Κρήτ. Εἴγες με κ' ἐνεμένα σε ὅλη μέρα Ἀπύρανθ. Ἐνεμέναμε ἐνεμέναμε, μὰ δὲν ἐξετόνισες (ἐφάνης) αὐτόθ. Δὲ βορῶ νὰ κάθωμαι νὰ χασομερῶ νὰ τὸνε ἀνεμένω αὐτόθ. Μὴ σπονδάξης νὰ φάς κί ἀνεμένω σε Θήρ. Ἀνεμένε με αὐτοῦ νὰ σοῦ δείξω γὼ τίνος μιᾶς ἐτσαδά! αὐτόθ. Ἀλέμενέ με κομμάτι Ρόδ. Ἐλήμενα τόση ὥρα αὐτόθ. Βαρέθηκα νὰ ἑλαμένω σε αὐτόθ. Τόση ὥρα ἑλημένω σε Σύμ. Σὲ ἑλήμενα νὰ ῥτῆς, ἀλλὰ δὲν ἦρτες Κῶς Πότε νὰ σὲ ἑλήμενω;

ἤλ. Ἀνήμενε ἀνήμενε ἴσαμ' ἀποῦ γίνηκε μεσημέρι (περίμενε ἐπερίμενε κτλ.) Κρήτ. Ἐνέμ'να σε ἐνέμ'να σε ἀσ' τὸ 'κ' ἔρθε εἰς ἐδέβα πλάν (σὲ περίμενα σὲ περίμενα καὶ ἀποῦ δὲν ἤλθε ἀνεχώρησα) Χαλδ. Ἀναμῆναι με ὀλίγον (ἄς μὲ περίμενες ὀλίγον) αὐτόθ. Ἀνάμ'νον με ὀλίγον ἀτώρα ἔρθα (περίμενέ με ὀλίγον καὶ ἔφθασα ἀμέσως) αὐτόθ. || Φρ. Ἀναμένει τὴν προῖκα (ἐπὶ ὀκνηροῦ καὶ ἀέρ-ου) Λεξ. Δημητρ. Ὅσο ζῆς ὅλα νὰ τ' ἀναμένῃς (νὰ τὰ ἐμίζῃς ἐνδεχόμενα) αὐτόθ. Σὲ λημένει ἢ ζερβὴ (πρὸς τὴν καθυστεροῦντα εἰς γεῦμα) Τήλ. || Παροιμ.

Κάθου, κυρά, κὶ ἀνάμενε νὰ πάω καὶ νὰ γυρίσω, νὰ κάμω γένεια καὶ μαλλιά νὰ ῥθω νὰ σ' ἀγαπήσω (ἐπὶ προσδοκίας ἀγαθοῦ μέλλοντος νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ παρέλευσιν μακροῦ χρόνου καὶ ἐπομένως προσδοκίας καταιάς. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,205) ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 121,59

Τράντα χρόν' ἀνάμενε ἀνάμ'νον, κόρη, ἀνάμ'νον (τριάντα χρόνους τριάντα καιροὺς περίμενε, κόρη, περίμενε. Ἐπὶ τῆς διαρκῶς ἀναβαλλομένης καὶ μὴ ἐκπληρουμένης δοθείσης ὑποσχέσεως) Χαλδ.

Ὅντας περάση Σάββατο, πίτταν μὴν ἀλημένῃς (ὅταν παρέλθῃ ὁ χρόνος καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ γίνῃ τι, πρέπει νὰ τρέφωμεν ὀλίγας ἐλπίδας περὶ ἐνδεχομένης πραγματοποίησης του εἰς τὸ μέλλον) Τήλ.

Χαρά 'ς τὸν ποῦ τὰ πέρασε κὶ ἄλλοι ποῦ τ' ἀλημένει (ἐπὶ κακῶν μοιραίων καὶ ἀναποφεύκτων) Σίφν. Ποῦ δὲν θάψῃ πάντ' ἀλημένει (ἐπὶ τοῦ ἐλπίζοντος διάσωσιν βαρύντατα ἀσθενούντος ἢ ἐτοιμοθανάτου) Κάρπ. Οὔλα τὰ πουλλὰ πάν κ' ἔρχονται κὶ ὁ σπουργίτης ἀναμένει (οἱ ἱκανοὶ καὶ δραστήριοι ξενιτεύονται πρὸς μόρφωσιν καὶ πλουτισμόν, μένουν δὲ εἰς τὸν τόπον των οἱ νωθροὶ καὶ ἀνίκανοι) Πελοπν. (Πάτρ.) Ἀπέμπρ' ντ' ἐνεμέν'νο ἀποπίσ' ἔκ'σ' ἀτο (ἐκεῖνο ποῦ περίμενα ἀπεμπρὸς τὸ ἦκουσα ἀποπίσω. Ἐπὶ τοῦ παρ' ἐλπίδα φαινομένου σοφωτέρου τῶν ἄλλων) Σάντ. || Ἄσμ.

Σ' τὴ δόρτα τοῦ παράδεισου θὰ στέκω ν' ἀνημένω, κὶ ἂν δὲν ἔρθῃς, πουλλάκι μου, μουνδὲ κ' ἐγὼ δὲ δαίνω Κρήτ.

Ὅσπου νὰ στέκου δὰ βουνὰ θὰ στέκω ν' ἀνημένω νὰ ῥθῇς ἀποὺ τὴν ξενιτεία, ῥόδο ξεφουδάμένο αὐτόθ.

Ἀπομονή το' ἀπομονῆς ὥς πότε ν' ἀνημένω; γὰ δέτε τὴν ἀπομονή πῶς μ' ἔχει καωμένο! αὐτόθ.

Καὶ δὲ μοῦ λές, Γιαννάκι μου, πότε νὰ σ' ἀνεμένω; — Ἀνέμενέ με τρεῖς χρονιές κὶ ἂ δὲν ἔρθω, τσοὶ δέκα Ἀπύρανθ.

Καὶ σὰ φωνάξῃ ὁ πετεινός, χτυπήσουν οἱ καμπάνες, τότες κ' εὐὺ, μαννούλλα μου, πάντα νὰ μ' ἀλημένῃς Κάσ.

Νὰ μὲ λημένῃς 'ς τοὺς ἐννέα, καρτέρα με 'ς τοὺς δέκα, κὶ ἂν δὲ φανῶ 'ς τοὺς ἑνδεκα, εὔρε, κόρη, παντρέψον αὐτόθ.

Ἀνάμεινον, καλὲ νιέ μ', σήμερον καὶ πουργά-ιν (αὔριον) Χαλδ. Συνών. καρτερῶ, περιμένω. β) Προσδοκῶ, ἐλπίζω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτρ. κ. ἂ: Μὴ δ' ἀνημένῃς ὅλ' ἀπὸ μένα Κρήτ. Ἀνοιξε τὴ δόρτα, εὐτὸς ἐνέμενε νὰ ῥεῃ μέσα θησαυρὸ (ἐκ παραμυθ.) Ἀπύρανθ. || Παροιμ. φρ. Ἀνημένει ἀπὸ τὴ μύγγα ξύγγι (ἐπὶ τοῦ προσδοκῶντος τι ὅθεν δὲν πρέπει) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἄν κάμ' ἢ ἀστοιβὴ δαβρὶ κὶ ἀσπάλαθας κοντάρι, τότες κ' εὐὺ ἀλήμενε ἄντρας πῶς θὰ σὲ πάρῃ

(δαβρὶ = ραβδί) Πάτρ. 2) Μένω Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἂ: Ἀνέμ'κι ξιρός (ἔμεινε ἐμβρόντητος) Αἰτωλ. Ἀνέμ'κι οὐ νοῦς τ' ἀδικεῖ ἅμα τ' ν εἶδε 'κεῖν' τὴ τοιούπα αὐτόθ. Ἀνέμ'κι ἄσκαβον τοῦ χουράφ' αὐτόθ. Τοῦ φιγγάρ' ἀνέμ'κι θαμπὸ αὐτόθ. || Παροιμ. φρ. Ἐστολίστ' ἢ γραῖα κὶ ἀνέμεινε (ἐπὶ τοῦ ἐτοιμασθέντος εἰς τι καὶ ἔπειτα κωλυθέντος) Λάστ. || Γνωμ. Π' ἀνιμέν' ἀπ' τ' ν ὦρα ἀνιμέν' ἀπ' τοῦ χρόνου (ὅ,τι δὲν ἐκτελεσθῇ εἰς τὴν ὥραν του μένει ἀνεκτέλεστον ὁλόκληρον ἔτος) Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὰ μάτια βάν' ἀρχή, 'ς τ' ἀχείλη κατεβαίνει κὶ ἀπὸ τ' ἀχείλη 'ς τὴν καρδιά καὶ 'ς τὴν καρδιά ἀναμένει (ἐνν. ἢ ἀγάπη) Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 7953 (ἔκδ. JSchmitt) «ἀνέμεινε ἢ ἀφεντία τοῦ ἁμαρτωλοῦ Μορέως | 'ς τὰς χεῖρας καὶ 'ς τὴν ἀφεντίαν ἐκείνου τοῦ ρὲ Κάρλου». β) Ὑπολείπομαι Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ. ἂ: Χύνιτι τοῦ τυρόγαλου κὶ ἀνιμέν' τοῦ τ' ῥι Εὐρυταν. Ἀποὺ τοῦ 'κατου-στάρ'κου ἀνιμέν'νι εἰκονσ' δραχμὲς αὐτόθ. Μ' ἀνιμέν' δρὸ οὐκάδης φακὴ αὐτόθ. Πέθαναν οὔλους οὐ κόσμους κὶ ἀνέμ'κι νὰ χήρα μὴ πέντι πιδιά (ἐκ παραδ.) Αἰτωλ. Ἐφ'γαν οἱ φά-σις κὶ ἀνέμ'κι μίνια μαναχὰ (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. || Φρ. Δὲν τ' ἀνέμ'κι οὔτι ἓνα δάχλου πρόσουπον (δὲν τοῦ ὑπελεί-φθη ἔχνος φιλοτιμίας) αὐτόθ. || Γνωμ.

Τὰ πέρπερα χαθήκανε κ' ἢ κακαῖδε ἀνεμένει (ἐπὶ τοῦ δαπανῶντος ταχέως τὴν μεγάλην προῖκα τῆς δυσειδοῦς συζύγου του, ἢ ὁποία μόνη τοῦ ὑπολείπεται) Λάστ. || Ἄσμ.

Σαράντα δράκους ἔκαψα 'ς ἓνα ριζουσπηλάκι

κ' ἓνας κοντσὸς ἀνέμεινε, μὴν εἶδ' ἢ ἀφιντιά σου;

Αἰτωλ.

ἀνάμερα ἐπίρρ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) — ἸΠολυλ. Διηγ. 75 — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. ἀνάμειρα Ἡπ. (Ζα-γός.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάμερος.

Εἰς τόπον ἀπομακρυσμένον πως, μακράν πως, κατὰ μέρος, κατ' ἰδίαν, χωριστὰ ἐνθ' ἀν.: Τὸ ἔβαλα ἀνάμερα Ἡπ. Στάθηκα ἀνάμερα Λεξ. Πρω. Ἀνάμερα εἶναι τὸ σπῖτι Λεξ. Δημητρ. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ εἶναι ἀνάμερα Λακων. Εἰς τὸ μικρὸ προαύλι μῆς κατοικίας χαμηλῆς, εἰς τὴν ἄκρην καὶ ἀνάμερα τοῦ χωριοῦ... ἐβοηθοῦσε τὸν ἄντρα τῆς νὰ φορτώσῃ τὸ ἄλογό του ἸΠολυλ. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Πῆγα ἀνά-μερά μου (ἀπεχωρίσθην τῶν οἰκείων καὶ κατόκησα μα-κράν) Λακων. Συνών. ἀπόμερα, παράμερα.

ἀναμεριάζω Ἡπ. Κέρκ. Λευκ. — ἸΠολυλ. Διηγ. 71 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἀνιμεριάζον Θράκ. (Καλλίπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάμερα.

1) Μετβ. διευθετῶ, τακτοποιῶ Θράκ. (Καλλίπ.) Λευκ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ.: Ἀναμέρισε τὰ πράματα Λευκ. Ἀνα-μέρισε τὰ ἐπιπλα Λεξ. Δημητρ.

2) Ἀμτβ. μεταβάλλων θέσιν στέκω κατὰ μέρος, ἀπομακρύνομαί πως τῆς θέσεώς μου Ἡπ. Κέρκ. Λευκ. — ἸΠολυλ. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Αἰν.: Ἀναμεριάζετε νὰ περάσω Ἡπ. Ἀμα τὴν εἶδαν οἱ ἄλλες γυναῖκες, ἀναμέρισαν ὅλες κ' ἐκοίταζαν ἢ μὴ τὴν ἄλλην κ' ἐκρυφομι-λοῦσαν μεταξύ τους ἸΠολυλ. ἐνθ' ἀν. Μετοχ. ἀναμεριασμέ-νος = παρηγκωνισμένος, τὸ δὲ θηλ. ἀναμεριασμένη ἐπὶ κόρης τῆς ὁποίας ὑπανδρεύθησαν αἱ νεώτεραι ἀδελφαί, ἐνθ' αὐτὴ μένει ἄγαμος Λεξ. Δημητρ. Συνών. παραμε-ρίζω. β) Κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρος Λεξ. Δημητρ.: Ἀναμεριάζει λίγο ἢ παράγκα.

Πβ. ἀναμερίζω.

